

Cennet bir hak mı, bir lütuf mu?

Kur'ân-ı Kerîm'de Cennet'in müjdelendiği “وَبَشِّرِ” ifadelerinde çok ince, derin bir mana saklıdır. Zahirde bu kelime, sadece bir müjde verme gibi anlaşılabilir. Fakat dikkatle bakıldığında, bu tabirin arkasında Cennet'in mahiyetine ve ibadet-mükâfat ilişkisine dair büyük bir hakikat gizlidir.

Üstad Bediüzzaman Said Nursî, *İşârâtü'l-İ'câz*'da bu inceliğe işaret ederek şöyle der.

Beşaret” tabiri; Cennet’in, Cenab-ı Hakk’ın fazl-ı kereminden bir hediye-i ilahiye olup, amelin ücreti mukabilinde vâcib bir hak olmadığına işarettir. Çünkü hak ve ücretin verilmesi, beşaretle tabir edilemez. Buna binaen yapılan ibadet, Cennet için olmamalıdır. İşarat-ül İ'caz - 148

“Beşaret” tabiri, Cennet'in Cenâb-ı Hakk'ın fazl u kereminden bir **hediye-i ilâhiye** olduğunu gösterir. Yani Cennet, kulun yaptığı amellere karşılık zorunlu bir ücret değildir. Çünkü ücret, hak edene verilir; müjde ise lütfedilene verilir.

Meselâ bir işçi düşün: Gün boyu çalışır, akşam maaşını alır. Bu bir haktır; kimse buna “müjde” demez. Ama patronu işçisine, yaptığı işten çok daha büyük bir ihsanda bulursa bu artık ücret değil, **lütuf ve ihsandır.**

Yahut bir talebe düşün: Dersine çalışır, sınavı geçer. Aldığı not, emeğinin karşılığıdır. Fakat hocası, onu beklemediği bir şekilde ödüllendirir, ona fazladan bir ihsan verir. Bu, artık hak değil; bir **ikramdır.**

Aynen bunun gibi, insanın ibadeti de: Sınırlıdır, kusurludur, eksiktir. Buna karşılık verilen Cennet ise: Sonsuzdur, kusursuzdur, ebedîdir.

Sınırlı bir amel, sonsuz bir Cennet'in karşılığı olamaz. Demek ki Cennet, bir ücret değil; **rahmetin hediyesidir.**

Bu sebeple ibadet, Cennet'i kazanmak için değil; Allah'ın rızasını elde etmek için yapılmalıdır. Cennet ise bu rızanın bir neticesi olarak verilen bir müjdedir.

Tebşirin sîga-i emir kıyafetiyle zikri, tebliğin takdirine işarettir. Çünkü Resul-ü Ekrem (A.S.M.) tebliğe memurdur, tebşire mükellef değildir. Takdir-i kelâm: “Müjdeleyerek

tebliğ et” demektir.

“Tebşir”in emir sigasıyla zikredilmesi, zahirde bir müjde verme emri gibi görünse de hakikatte daha derin bir manaya işaret eder. Çünkü Resûl-i Ekrem (A.S.M.)’ın asıl vazifesi müjde vermek değil, **tebliğ etmektir**. Yani hakikati olduğu gibi insanlara ulaştırmaktır. Müjde ise bu tebliğin içinde yer alan bir üslup, bir anlatım tarzıdır.

Bu sebeple burada takdir edilen mana şudur: **“Hakikati tebliğ et; fakat bunu müjdeleyerek yap.”**

Meselâ bir doktor düşün: Hastasına sadece hastalığı söylemekle kalmaz, aynı zamanda iyileşme ümidini de verir. Çünkü kuru bir bilgi, kalbi daraltır; müjde ile verilen hakikat ise kalbi açar.

Yahut bir öğretmen düşün: Talebesine sadece eksiklerini söylemez; aynı zamanda başarabileceğini de hatırlatır. Çünkü müjde, insanı harekete geçirir.

Aynen bunun gibi, Peygamber Efendimiz (A.S.M.) de:

- Sadece hüküm bildiren değil
- Aynı zamanda ümit veren
- Kalpleri açan bir tebliğle gönderilmiştir